

Arrest

nr. 327 194 van 25 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat L. RAMBOUX
Emile Clausstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. RAMBOUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 13 mei 2025 dient de verzoekende partij, per volmacht, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, in functie van haar minderjarig kind van Portugese nationaliteit.

1.3. Op 16 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"De heer die verklaart te heten
Naam: I.
Voornaam: L.
Geboortedatum: (...) 1978
Geboorteplaats: (...),
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
in voorkomend geval, ALIAS: L., I.*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, onmiddellijk na vrijstelling.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.*

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel. Mijnheer had een geldig verblijf in Zwitserland op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote aldaar. Nadat hij gescheiden was, dook hij onder. Zijn verblijfsrecht werd beëindigd in 2023, dat maakte deel uit van een straf die hij daar opliep wegens inbreuken op de openbare orde.

Hij was in illegaal verblijf in België en werd daarom met het oog op repatriëring opgesloten in een terugkeercentrum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Mijnheer kwam herhaaldelijk in contact met het Zwitserse gerecht en dat omwille van volgende feiten:

- *Slagen en verwondingen, veroordeeld op 11.11.2014 door de rechtbank van het kanton Genève*
 - *Diefstal in bende, onwettige en illegale binnenkomst, frauduleus oneigenlijk gebruik van een computer (poging tot), fraude, vervalsing van documenten, rijden zonder verzekering zoals bepaald door de verkeerswet, het niet terug bezorgen van ongeldige of ingetrokken toestemmingen of nummerplaten zoals bepaald door de verkeerswet. Veroordeeld op 15.03.2023 door de Politie rechtbank van Montagnes et du Val-de-Ruz tot een gevangenisstraf van 10 maand en een inreisverbod van 5 jaar*
 - *Eenvoudige diefstal, veroordeeld op 16.06.2023 door de rechtbank van het arrondissement l'Est Vaudois*
- Verder dient opgemerkt te worden dat mijnheer het opgelegde inreisverbod niet respecteerde. Hij werd nadat het inreisverbod was genomen op 3.02.2024 door de spoorwegpolitie opgemerkt in een Brussels treinstation (zie PV BR(...)). Ook het niet respecteren van een inreisverbod maakt deel uit van het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het bewijst dat mijnheer lak heeft aan respect voor de overheid en de maatregelen die door de overheid worden opgelegd. Na dat aantreffen kreeg hij ook van België een inreisverbod, nl. een inreisverbod van 2 jaar. Het werd genomen op 4.02.2024 en aan betrokkene betekend op 5.02.2024. Ook dat bevel met inreisverbod kwam mijnheer niet na.*

Bij een volgend treffen met de politie nl. op 31/07/2024 werd opnieuw PV opgesteld, het gaat om PV BR(...). Bij dit treffen probeerde mijnheer de vlucht te nemen, echter een beetje verder werd hij dan toch gevat en diende vastgesteld te worden dat mijnheer in het bezit was van meerdere bankkaarten en identiteitskaarten die hem niet toebehoorden. Daarop kreeg hij een tweede inreisverbod van België. Dat was op 12.09.2024 en werd betekend op diezelfde dag, het heeft een duurtijd van 3 jaar.

Het gaat dus niet om eenmalige feiten waarvoor betrokkene werd vervolgd. Het gaat wel degelijk om persoonlijk gedrag dat betrokkene vertoont van achtereenvolgende misdrijven waarvoor betrokkene werd veroordeeld of waarop hij op heterdaad werd betrapt, alsook over een totaal misprijzen van betrokkene voor maatregelen betreffende de Zwitserse en Belgische overheden. Gezien hij neiging heeft tot recidive is het redelijk te stellen dat mijnheer door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf,esignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°. Betrokkene kreeg een bevel met inreisverbod van de Zwitserse autoriteiten op 15.03.2023 met een geldigheidsduur van 5 jaar. Hij staat dan ook Sis-geseind door Zwitserland (CH(...)).

Artikel 74/14 §3: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Mijnheer kwam herhaaldelijk in contact met het Zwitserse gerecht en dat omwille van volgende feiten:

- Slagen en verwondingen, veroordeeld op 11.11.2014 door de rechtbank van het kanton Genève
 - Diefstal in bende, onwettige en illegale binnenkomst, frauduleus oneigenlijk gebruik van een computer (poging tot), fraude, vervalsing van documenten, rijden zonder verzekering zoals bepaald door de verkeerswet, het niet terug bezorgen van ongeldige of ingetrokken toestemmingen of nummerplaten zoals bepaald door de verkeerswet. Veroordeeld op 15.03.2023 door de Politie rechtbank van Montagnes et du Val-de-Ruz tot een gevangenisstraf van 10 maand en een inreisverbod van 5 jaar
 - Eenvoudige diefstal, veroordeeld op 16.06.2023 door de rechtbank van het arrondissement l'Est Vaudois
- Verder dient opgemerkt te worden dat mijnheer het opgelegde inreisverbod niet respecteerde. Hij werd nadat het inreisverbod was genomen op 3.02.2024 door de spoorwegpolitie opgemerkt in een Brussels treinstation (zie PV BR(...)). Ook het niet respecteren van een inreisverbod maakt deel uit van het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het bewijst dat mijnheer lak heeft aan respect voor de overheid en de maatregelen die door de overheid worden opgelegd. Na dat aantreffen kreeg hij ook van België een inreisverbod, nl. een inreisverbod van 2 jaar. Het werd genomen op 4.02.2024 en aan betrokkene betekend op 5.02.2024. Ook dat bevel met inreisverbod kwam mijnheer niet na.

Bij een volgend treffen met de politie nl. op 31/07/2024 werd opnieuw PV opgesteld, het gaat om PV BR(...). Bij dit treffen probeerde mijnheer de vlucht te nemen, echter een beetje verder werd hij dan toch gevat en diende vastgesteld te worden dat mijnheer in het bezit was van meerdere bankkaarten en identiteitskaarten die hem niet toebehoorden. Daarop kreeg hij een tweede inreisverbod van België met een duurtijd van 3 jaar. Dat was op 12.09.2024.

Het gaat dus niet om eenmalige feiten waarvoor betrokkene werd vervolgd. Het gaat wel degelijk om persoonlijk gedrag dat betrokkene vertoont van achtereenvolgende misdrijven waarvoor betrokkene werd veroordeeld of waarop hij op heterdaad werd betrapt, alsook over een totaal misprijzen van betrokkene voor maatregelen betreffende de Zwitserse en Belgische overheden. Gezien hij neiging heeft tot recidive is het redelijk te stellen dat mijnheer door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er gaat wel degelijk een actuele, reële en voldoende ernstige dreiging uit van mijnheer om te stellen dat hij ongewenst is omwille van de vrijwaring van de openbare orde.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd

Betrokkene kreeg een bevel met inreisverbod van de Zwitserse autoriteiten op 15.03.2023 met een geldigheidsduur van 5 jaar. Hij staat dan ook Sis-geseind door Zwitserland (CH(...)).

De aanleiding voor dit nieuwe bevel is de aanvraag die betrokkene deed tot verblijf als ouder van een Portugees kind nl. L. P. J. L. M. G. ((...)) in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 5°.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen indien er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene blijkt, zoals hierboven reeds vermeldt, tijdelijk van het recht tot binnenkomst onttrokken, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Zwitserse autoriteiten op 15.03.2023 en hem de toegang tot de Schengenzone verbiedt gedurende 5 jaar. Betrokkene staat nog steeds geseind als

ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S.II) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Uit de informatie van de Zwitserse autoriteiten blijkt dat betrokkene in Zwitserland herhaaldelijk en recent werd veroordeeld voor diefstal.

Mijnheer heeft het Schengengrondgebied duidelijk niet verlaten, hij is naar België gekomen en werd herhaaldelijk opgemerkt door de politie (zie supra).

Het zou onverenigbaar zijn met artikel 25, eerste lid van de 'Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijk grenzen' (of de Schengenuitvoeringsovereenkomst) om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat (of Zwitserland) geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat. Wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling bepaalt art. 25 dat dit slecht kan 'om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen' en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden met 'de belangen van deze lidstaat'. Wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, kan een andere Schengenlidstaat niet zonder meer abstractie maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Ondanks dat art. 40bis geen toepassing kan vinden, is het redelijk te stellen dat naar analogie met het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dat gaat over gezinshereniging met een persoon die niet het recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, er wel dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een verblijfsrecht moet worden toegekend. Dit in overeenstemming met art. 21 VR EU, om te vermijden dat het gezinslid dat de EU-nationaliteit heeft en wel gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer, het land en bij uitbreiding de gehele EU zou moeten verlaten, indien het verblijf aan betrokkene wordt ontzegd. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als ,rechtvaardiging om aan het gezinslid toch een verblijf toe te kennen. Mijnheer heeft dus het verblijfsrecht aangevraagd in functie van een minderjarige Portugees kind, nl. L. P. J. L. M. G. (...)). Wat betreft een aanvraag tot verblijf in functie van een minderjarige heeft het Hof het volgende opgemerkt: Er dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en haar kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn/haar kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Doch dient er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding eveneens in het belang van de kinderen rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende stukken voor:

- de geboorteakte van het kind waar de naam van betrokkene op staat als vader, datum uittreksel 6.05.2025
- de kartonnen (oude) kids ID van het kind -een aantal foto's van het kind als baby, als kleuter (kind heeft GSM in handen, samen met vermoedelijk mijnheer zelf; foto aan een bloementapijt met man, vrouw en kind), als 5-6 jarige en een vermoedelijk meer actuele foto, sommige foto's komen van het facebookprofiel van mijnheer, een foto samen met een vrouw (zou kunnen de moeder van het kind zijn)
- een verklaring van de moeder betreffende de betrokkenheid van mijnheer bij het kind
- het vonnis van de familierechtbank betreffende vaststelling vaderschap van 5.12.2024
- een verklaring van de school van het kind waarin zij getuigen dat mijnheer, voor september 2024, op regelmatige basis zijn dochter J. P. kwam ophalen en naar school bracht, alsook dat de man aanwezig was op een ouderoverleg op vraag van de school op 25.06.2024.
- een bewijs van overschrijving van een bedrag van 242 € van een Belgische rekeningnummer, naar een ander Belgische rekeningnummer. De houders van beide rekeningnummers zijn onbekend, maar wel met vermelding 'L. J.'
- brief van 'La voix de la Force asbl' van 16.05.2025 waarin is opgenomen dat deze organisatie mijnheer wenst te steunen, wenst dat hij wordt vrijgesteld uit het gesloten centrum.

Onafgezien van de bewijsstukken die spontaan door betrokkene werden voorgelegd, blijkt ook nog uit het dossier dat mijnheer het kind eerder probeerde te erkennen in Zwitserland nl op 4.10.2018. Op 17.07.2023 werd daarvan een afschrift gemaakt door de dienst die deze aanvraag in ontvangst heeft genomen in Zwitserland en bezorgd aan mijnheer. Uit het dossier blijkt ook nog dat mijnheer op 20.06.2022 een aanvraag tot regularisatie had gedaan op basis van samenwonen met de moeder van het kind, alsook omdat hij de vader was van een gemeenschappelijk kind.

Op basis van alle voorgelegde documenten dient aldus ertoe besloten te worden dat het kind wel degelijk vertrouwd is met mijnheer en dat hij van voor september 2024 deel uitmaakt van het dagelijks leven van het kind. Echter, in hoeverre mijnheer onafgebroken in België heeft verbleven sinds zijn aanvraag tot regularisatie is hoogst onwaarschijnlijk. Hij werd intussentijd immers in Zwitserland veroordeeld, nergens uit de verstrekte informatie blijkt dat deze veroordeling bij verstek werd uitgesproken. Wat dat concreet betekent dat mijnheer van voor september 2024 op regelmatige basis het kind naar de school bracht en terug afhaalde, is dus nog maar de vraag. Aan de hand van een 10-tal foto's kan er moeilijk toe besloten worden dat mijnheer sinds jaren deel uitmaakt van het leven van het kind en er aldus sprake is van een dusdanig hechte band tussen vader en kind dat er een afhankelijkheidsrelatie is ontstaan waardoor het kind niet verder in België zou kunnen verblijven, indien mijnheer geen verblijfsrecht zou kunnen genieten in België. De foto's getuigen eigenlijk maar van enkele ontmoetingen, enkele momentopnames. Uit de informatie uit Zwitserland blijkt trouwens dat mijnheer jarenlang wel degelijk legaal verblijf genoot in Zwitserland op basis van een huwelijk. Dit legaal verblijf dateert van na de geboorte van het kind. Tot op het moment van zijn echtscheiding en zijn 'onderduiken', zoals de Zwitserse autoriteiten het omschrijven, kan betrokken aldus zeker geen deel uitgemaakt hebben, op regelmatige basis, van het leven van het kind. Als houder van een verblijfsrecht in Zwitserland, moet hij in de gelegenheid zijn geweest om vrijelijk naar België te reizen om contact te houden met zijn vriendin en kind. Echter van een jarenlange duurzame samenwonen kan het geheel van het dossier uiteraard niet getuigen. Wel integendeel, het ziet er eerder naar uit dat de moeder van het kind, gedurende jaren en na de mislukte aanvraag tot regularisatie van mijnheer in België opnieuw, zelfstandig in de zorg van het kind heeft voorzien. Kenmerkend is daarbij toch ook dat mijnheer slechts 1 bewijs kan voorleggen waaruit blijkt dat hij geld aan de moeder van het kind heeft overgemaakt (toch voor zover de rekeningnummers van hem en respectievelijk mevrouw zouden zijn) om in het levensonderhoud van J. te voorzien.

Alsook dat mevrouw het vaderschap van mijnheer pas in december 2024 heeft kunnen laten vaststellen door de rechtbank. Tevoren heeft mijnheer nooit enige poging ondernomen, in België, om met instemming van de moeder, het kind eenvoudigweg te erkennen. Het kind is immers in België geboren. Het houdt geen steek dat mijnheer dat probeerde te doen in Zwitserland, terwijl hij eigenlijk verblijf ambieerde in België bij zijn voorgehouden gezin. In elk geval is het kind intussen 10 jaar oud en woont het onafgebroken sinds de geboorte in België. De vader heeft nooit eerder verblijfsrecht genoten in België, dit heeft het kind er in die gehele periode van 10 jaar er niet van weerhouden in België te verblijven. De moeder van het kind heeft trouwens eveneens de Portugese nationaliteit en verblijft reeds ononderbroken in België sinds 1992. Nergens uit het dossier blijkt dat gedurende die 10 jaar het lichamelijk of geestelijk welzijn van het kind in gevaar is geweest door toedoen van de moeder of dat door de afwezigheid van de vader de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet gevrijwaard is kunnen worden door de andere aanwezige ouder in België. Voor zover de vader zijn toevlucht heeft genomen tot België, nadat hij zijn verblijfsrecht was verloren in Zwitserland, is het mogelijk dat er toenadering is geweest tussen vader en kind. Echter, echt delen in de zorg over het kind kan de vader nauwelijks hebben gedaan, gezien zijn illegaal verblijf heeft hij immers ook niet de

kans gekregen om mee financieel in te staan voor het kind. Het voorzien in onderdak, in voedsel, in kleding, in medische verzorging, enz zorgt ervoor dat het kind de ruimte krijgt zich te ontplooiën op allerlei vlakken. Vandaar dat dit als een zeer belangrijk element wordt gezien in het vrijwaren van het welzijn van een kind. Niets wijst er ook op dat de relatie van het kind met de vader hechter zou zijn dan met de moeder. Er kan aldus bezwaarlijk worden vastgesteld dat er hier sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie, een situatie van afhankelijkheid van het kind tegenover mijnheer, in die mate dat het het uitvoeren van het bevel dat aan mijnheer eerder werd gegeven, alsook de bijhorende inreisverboden, onmogelijk zou maken. Mijnheer kan dan ook geen verblijf genieten in toepassing van art. 21 VR EU.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijken geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Het gezin heeft dat jarenlang zo gedaan in de periode dat mijnheer verblijfsrecht had in Zwitserland, dus sluit niets uit dat ze dat opnieuw zo organiseren dat bvb met gebruik van klassieke en moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van moeder en kind aan betrokkene in het buitenland, het gezinsleven verdere invulling krijgt. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet aannemelijk bevonden. Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De recente asielaanvraag van betrokkene werd door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen afgewezen wegens ongegrond (datum 8.01.2025). Bovendien bleken de verklaringen van mijnheer ongeloofwaardig. Er staat expliciet in de beslissing dat niets erop wijst dat mijnheer bij terugkeer naar Congo bijzondere aandacht zou genieten van de Congolese autoriteiten.

Mijnheer is verder niet van een bijzonder hoge of jonge leeftijd, waardoor deze beslissing niet zou kunnen genomen worden. Hij is wel op verschillende tijdstippen in België opgemerkt, maar heeft nooit verblijfsrecht gehad in België, waardoor niet kan worden vastgesteld dat de duur van zijn verblijf in België van enige betekenis is voor het nemen van deze beslissing. Mijnheer heeft dan wel een vrouw hier, alsook een kind, zijn moeder en zijn vader (zie verklaringen van mijnheer hierover), verankerd in België is hij daarmee niet. Hij is niet economisch actief, hij heeft geen blijk van socio-culturele verankering, het grootste deel van zijn leven heeft hij niet in België doorgebracht. Wat betreft zijn banden met het land van herkomst stelt hij zelf geen familie meer te hebben in Congo omdat zijn familie in België woont. Echter, mijnheer heeft wel degelijk de Congolese nationaliteit en dienovereenkomstig welkom te zijn in eigen land. Of, zoals het Commissariaat-Generaal eerder opmerkte. Mijnheer heeft in 2013 legaal zijn land verlaten met een paspoort en een visum. In 2018 vroeg hij een nieuw paspoort aan bij de Congolese ambassade. Hij verkreeg dit paspoort wel degelijk. Dit op zich bewijst dat mijnheer wel degelijk nog banden heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hij was 35 jaar toen hij zijn land verliet, sinds 12 jaar is hij weg uit RDC. Echter, gezien de leeftijd van mijnheer wil dat nog steeds zeggen dat hij het grootste deel van zijn leven wel degelijk in eigen land heeft doorgebracht en dus nog voldoende vertrouwd moet zijn met zijn moedertaal, alsook andere talen die mijnheer wellicht eveneens beheerst en die er worden gesproken, alsook met de mentaliteit en de gebruiken, de levenswijze, de mensen die er wonen. Het is niet omdat hij de laatste 12 jaar in Europa heeft doorgebracht dat hij geen contact heeft gehouden met andere familie, alsook vrienden en kennissen aldaar. Voor zover de brief van 'La voix de la force' werd voorgelegd om te bewijzen dat mijnheer wel degelijk geïntegreerd is in België, dient te worden opgemerkt dat de beweringen die in de brief zijn opgenomen er niet van getuigen dat de organisatie afdoende op de hoogte is van mijnheer zijn verblijfsverleden of eerder zijn onbestaand verblijfsverleden in België. De brief kan aldus niet getuigen van enige vorm van integratie. Wat betreft medische problemen heeft hij het zelf wel over hartproblemen en diabetes, maar meer dan verklaringen hierover steekt er daar niet van in het dossier. Vandaar dat ook de aangehaalde medische toestand van mijnheer geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Gezien de genomen inreisverboden bijgevolg nog steeds van toepassing zijn, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 13.05.2025.

Betrokkene dient gevolg te geven aan voormelde inreisverboden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van

betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het “belang” wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie die de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft (*Parl.St.* Kamer, 2005- 2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing is benadeeld en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is.

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

2.2. Te dezen dient gewezen te worden op artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;”.

2.3. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij de vader is van een minderjarig kind van Portugese nationaliteit, noch dat de verzoekende partij op grond van deze hoedanigheid een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

(...)

5° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.”

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dat de aanleiding voor deze beslissing de voornoemde aanvraag is. Ook in de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bijlage 13 een antwoord inhoudt op de aanvraag gezinshereniging.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat artikel 40bis geen toepassing kan vinden, dat de verzoekende partij geen verblijf kan genieten in toepassing van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en dat de aanvraag gezinshereniging niet in overweging had mogen genomen worden.

De vraag rijst of de bestreden beslissing is te beschouwen als zijnde een *“beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op*

grond van toepasselijke Europese regelgeving", zoals bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet.

2.5. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat dit niet het geval is daar de bestreden beslissing enerzijds geen bijlage 20 betreft en anderzijds haar niet voldoende tijd werd gegeven om bijkomende documenten voor te leggen en de beslissing geen afdoende antwoord biedt op haar aanvraag.

2.6. Rekening houdend met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft – waaronder ook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij wordt vastgesteld dat de aanvraag gezinshereniging niet in overweging had mogen genomen worden en een bijlage 19ter niet had mogen afgeleverd worden, *quod in casu* – is de Raad bijgevolg van oordeel dat de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als zijnde een beslissing die valt onder artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet.

De kritiek dat haar niet voldoende tijd werd gegeven om bijkomende documenten voor te leggen en de bestreden beslissing geen afdoende antwoord biedt op haar aanvraag, betreft kritiek op de beslissing tot het niet erkennen van het gevraagde verblijfsrecht doch doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een beslissing die valt onder artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ter terechtzitting wordt gevraagd naar het uiterst dringende karakter van de vordering en/of het belang bij deze vordering gelet op voormelde bepaling, waaruit blijkt dat bij een beroep tegen de bestreden beslissing *"tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep (...) ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen (kan) worden uitgevoerd"*.

De verzoekende partij betoogt dat, gelet op het feit dat zij meent dat de bestreden beslissing geen antwoord vormt op de aanvraag en de procedure niet werd gerespecteerd en de bestreden beslissing niet de vorm aanneemt van een bijlage 20, zij oordeelde dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid diende te worden ingesteld. Zij meent dat aldus wel degelijk sprake is van een uiterst dringend karakter van de vordering en dat zij belang heeft bij de schorsing daar alsdan terug sprake is van een openstaande aanvraag gezinshereniging.

2.8. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.3. en wijst erop dat de bestreden beslissing werd getroffen nadat de aanvraag gezinshereniging werd ingediend in functie van het minderjarig kind van Portugese nationaliteit en dat in deze beslissing sprake is van deze aanvraag gezinshereniging en van de zogenaamde K.A.-toets conform het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2016.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) houdt een afwijzing in van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze afwijzende beslissing neemt weliswaar niet de gebruikelijke vorm aan die hiervoor in de regelgeving voorzien is (bijlage 20), maar dit heeft niet tot gevolg dat het regime dat in de Vreemdelingenwet voorzien is voor dit soort beslissingen niet langer toepassing zou vinden.

Met zijn beslissing van 16 mei 2025 (bijlage 13) wijst de gemachtigde van de Minister de gezinsherenigingsaanvraag af. Bijgevolg staat tegen deze beslissing de mogelijkheid van een beroep tot nietigverklaring open waarvan in toepassing van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet *de iure* schorsende werking uitgaat ten aanzien van een gedwongen verwijdering.

Gelet op artikel 39/79, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, mag tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd.

Vermits de aanhef van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet aldus stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, waaronder de beslissing bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen mag worden uitgevoerd, en de termijn voor het indienen van een beroep (tien dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) thans nog loopt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar verwijdering actueel imminent is. Er wordt een gebrek aan hoogdringendheid vastgesteld.

De Raad ziet voorts niet in welk belang de verzoekende partij kan ontleen aan de schorsing van de bestreden beslissing daar een eventuele gedwongen verwijdering het gevolg is van de beslissing van 12 september 2024 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en deze maatregel, tijdens de voor het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing vastgestelde termijn – die thans nog loopt – en tijdens het onderzoek van dit beroep, niet gedwongen mag worden uitgevoerd.

2.9. Dit alles leidt tot de verwerping van de vordering tot schorsing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend mei tweeduizend vijftiend door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

N. VERMANDER